Oğlan ve Kurtarılan Midilli
Jane MEADOW

Oğlan ve Kurtarılan Midilli

Jane MEADOW

Jack kırmızı yağmur çizmelerini giyip çamurlu patikadan aşağı, hayvan barınağına doğru aceleyle yürüdü. Yeşil kanvas ceketi rüzgârda dalgalanıyor, samandan iş eldivenleri cebinden dışarı sarkıyordu. Her cumartesi orada yardım etmeyi çok severdi. Bugün Mara'nın ona bir sürprizi vardı. 'Yeni bir kurtarma midillimiz var,' dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Mara, Jack'i ahırın sonundaki küçük bir tavlaya götürdü. İçeride, gözlerinin üstüne düşen dağınık keten yeleli, krem ve kestane rengi alacalı bir midilli duruyordu. Üzerinde küçük pirinç bir etiketi olan sade mavi bir yular vardı. Kulakları ileri geri seğiriyor, iri kara gözleri Jack'i temkinle izliyordu. 'Adı Pepper,' dedi Mara yumuşak bir sesle.

Jack yaklaştı, ama Pepper ürküp kendini köşeye sıkıştırdı. İnce bedeni titriyordu ve ona bakmıyordu. 'Korkuyor,' diye fısıldadı Jack. Mara başını salladı. 'Hiçbir şeyin sakin olmadığı kalabalık bir çiftlikten geldi. Kendini güvende hissetmek için zamana ihtiyacı var.' Jack'in sıcak kahverengi gözleri yumuşadı. Yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Yemek zamanı geldiğinde Jack, Pepper'in tavlasına bir kova taze saman taşıdı. Kovayı nazikçe yere bırakıp geri çekildi. Pepper havayı kokladı ama kıpırdamadı. Dağınık yelesi yüzünü gizleyen bir hâlde donup kalmıştı. Jack bekledi ve bekledi. 'Hadi, küçük midilli,' diye mırıldandı. Ama Pepper sadece geri çekildi, ürkek kulakları başına yapışmıştı.

Jack avucunu açıp bir havuç uzatmayı denedi. Pepper irkilip başını çevirdi. Neşeli bir sesle konuşmayı denedi, ama bu kulaklarını daha da yatırmasına neden oldu. Hiçbir şey işe yaramadı. Jack içini çekti ve tavlanın dışında ters çevrilmiş bir kovanın üstüne oturdu. 'Hiçbir şey yemiyor,' dedi Mara'ya. 'Ne yapacağımı bilmiyorum.'

Mara yanına çömeldi, kırışık gözleri sevecendi. 'Çok fazla çabalıyorsun, Jack. Pepper'in heyecana ihtiyacı yok. Sakinliğe ihtiyacı var.' Sessiz tavlayı işaret etti. 'Pepper gibi hayvanlar, her şey her gün aynı şekilde olduğunda kendini güvende hisseder. Nazik bir rutin. Sürpriz yok.' Jack bunu düşündü. Belki de fazla hevesli davranmıştı.

Ertesi sabah Jack erken geldi. Tavlaya koşmadı. Bunun yerine kapıda sessizce durdu ve yumuşak, alçak bir sesle konuştu. 'Merhaba, Pepper. Benim, Jack.' Elini uzatmadı, hızlı hareket etmedi. Sadece orada durdu, yavaşça nefes aldı ve sakinliğinin mekânı doldurmasına izin verdi. Pepper'in kulakları seğirdi ama kaçmadı.

Birkaç dakika sonra Jack içeri girdi. Yumuşak bir fırça aldı ve Pepper'in krem rengi boynunu uzun, yavaş hareketlerle fırçalamaya başladı. Pepper önce irkildi, sonra biraz gevşedi. Jack sesini kısık ve sakin tuttu. 'İşte böyle, kızım. Endişelenecek bir şey yok.' Onu her gün fırçaladı, hep aynı şekilde, hep sakince.

Her gün Jack aynı nazik rutini izledi. Önce kapıdan yumuşak bir sesle konuştu. Sonra Pepper'in alacalı tüylerini fırçaladı. Sonra ona küçük bir avuç saman uzattı. Hiç acele etmedi. Hiç bağırmadı. Sadece her şeyi sessiz ve sakin tuttu. Pepper onu beklemeye başladı, temkinli gözleri birazcık yumuşadı.

Bir sabah Jack geldiğinde Pepper ona doğru bir adım attı. Küçücük bir adımdı ama Jack fark etti. Çilli yüzünde aralıklı dişli bir gülümseme belirdi. 'Mara, gördün mü?' diye fısıldadı. Mara tavla kapısından başını salladı, gri tutamları olan örgüsü sallandı. 'Sana güvenmeye başlıyor, Jack. Devam et.'

Bir hafta sonra harika bir şey oldu. Jack her zamanki gibi Pepper'in samanını yere koydu ve bu kez Pepper başını eğip bir lokma aldı. Sonra bir lokma daha. Jack nefesini tuttu. Sevinçle bağırmadı, zıplamadı. Sadece hareketsiz durdu ve yemesine izin verdi. 'Aferin kızım,' diye fısıldadı. 'İşte böyle. Acele etme.' Pepper kovanın tamamını yedi.

Bitirdikten sonra Pepper Jack'e doğru yürüdü ve omzuna burnunu sürttü. Keten yelesi Jack'in yanağını gıdıkladı. Jack kıkırdayarak hafifçe güldü ve nazikçe burnunu okşadı. 'Artık iyisin,' dedi. 'Güvendesin.' Pepper uzun, mutlu bir iç çekti ve gözlerini kapattı. Jack'in içi sıcacık oldu. Sabrı işe yaramıştı.

Mara yanına geldi ve elini Jack'in omzuna koydu. 'Başardın,' dedi. 'Pepper'ı acele ettirerek değil, kendi hızında gitmesine izin vererek. İşte gerçek iyilik bu.' Jack, artık rahatlamış ve sakinleşmiş Pepper'e baktı; mavi yuları alacalı tüylerinin üzerinde parlıyordu. 'Sadece onunla sessiz kalacak birine ihtiyacı vardı,' dedi Jack.

O günden sonra Pepper, barınakta Jack'in peşinden dost bir gölge gibi dolaştı. İyi yedi, huzur içinde uyudu ve hatta başka çocukların onu fırçalamasına izin verdi. Ama en yumuşak burnunu sürtmeyi hep Jack'e sakladı. Jack, iyiliğin acele etmekle ilgili olmadığını öğrendi. Sabırlı ve sakin olmak, hayvanların size kendi zamanlarında güvenmesine izin vermekle ilgiliydi.

Jack hâlâ her cumartesi kırmızı yağmur çizmelerini ve yeşil kanvas ceketini giyiyor. Hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyor ve Pepper'i uzun, yavaş hareketlerle fırçalıyor. Rutinleri her gün aynı ve işte tam bu yüzden işe yarıyor. Pepper artık mutlu, Jack ise gururlu. Sakinliğin ve iyiliğin en korkmuş kalbi bile iyileştirebileceğini biliyor.

Bazen Jack, Pepper'in tavlasının dışındaki ters çevrilmiş kovanın üstüne oturup onun yemesini izler. Ne kadar yol kat ettiklerini düşünür. 'Korkuyordun, şimdi cesursun,' der ona. Pepper başını kaldırır ve sanki anlıyormuş gibi yumuşakça kişner. Jack aralıklı dişli gülümsemesiyle gülümser. Sabrın ve nazik bir rutinin her şeyi değiştirebileceğini bilir.